

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

อาหารขาดแคลนธรรมเจริญ

ก่อนจ้งหัน

วันพรุ่งนี้ถึงจุดประสงค์พระเรานะ รับบิณฑบาตที่หน้าศาลา พระผู้ท่านมุ่งธรรมมุ่งธรรมนี้ท่านรำคาญนะ คือไปกวนจุดประสงค์ท่านเรื่อย พุดง่าย ๆ ว้างั้น ท่านรำคาญ สำหรับเรานี้ตัดเลย เคยปฏิบัติมาอย่างนั้น มีอะไร ๆ ก็ตามเราคนเดียวตลอดบ๊บบบ ไม่เอาทั้งนั้น ยุ่งคำเดียว ตัดออก ยุ่ง แล้วแต่โลกเลยเป็นโลกไปหมดไม่เป็นธรรม แต่นี่นิสัยมันต่างกัน นิสัยเราไม่เหมือนใครว่าอะไรขาดสะบั้นไปเลย ถ้างได้ลงใจบ๊บบขาดสะบั้นไปเลย เหตุผลอะไรก็ตามเจ้าของก็แก้ไม่ได้ถ้าไม่เหนือกัน เหตุผลของเจ้าของเองเหนือเจ้าของถึงจะแก้ได้ เป็นอย่างนั้น

นี่ละคำสัตย์คำจริง ทำอะไรให้จริงให้จ้ง ทุกอย่างที่เป็นของดีจะผ่านไปได้สบาย ๆ มีแต่ความอ่อนแอท้อแท้ใช้ไม่ได้นะ กิเลสมันแข็งอยู่ตลอด เหนียวแน่นคือกิเลส ธรรมมันอ่อนเสมอเมื่ออยู่ในขั้นที่อ่อน พอถึงขั้นแข็งแล้วกิเลสผ่านไม่ได้ว้างั้นเลย แน่ะเป็นอย่างนั้น กิเลสผ่านไม่ได้เลย ขาดสะบั้นไปเลย อย่างที่ว่าจุดตั้งอันนั้นจุดอันนี้ด อยู่ ไม่ได้ ท่านไม่เอาท่านไม่เล่นด้วยเลย ปิดปั๊บไปเลย ให้พร

หลังจ้งหัน

ภูหลวงเราเคยขึ้นไปข้างบน สัตว์เต็มอยู่ข้างบน อย่างนั้นละถ้าคนไม่ทำอะไรเสียอย่างเดียวสัตว์ก็ได้พึ่งคน อยู่กับคน ยัวะเยี้ย ๆ สัตว์ คนอยู่ที่ไหนสัตว์เต็ม คนไม่ทำลายเสียอย่างเดียว สัตว์ก็มาพึ่งคน เสือกก็มาแอบกินสัตว์อยู่นั้น ไม่ว่าเขาใหญ่ไม่ว่าภูหลวง พุดเป็นเสียงเดียวกัน พวกสัตว์นี้ยัวะเยี้ย ๆ เสือกก็แอบมากินว้างั้น ก็จะทำให้เขาไปกินอะไร มันไม่มีที่กิน แต่ก็ไม่เคยมีที่เสือกจะมาทะเล้ง ก็มีที่เขาใหญ่ ได้กินคนสองคนเขาก็ฆ่าเลย นอกนั้นไม่เคยมีเสือกมากินคน ไม่เคยมาทะเล้ง อันนั้นต้นเหตุเป็นอะไรนา เสือกที่กินคนไปสองคน แต่เขาก็ฆ่าแล้ว นอกจากนั้นไม่เคยมี มันแอบอยู่กับคน กินเนื้ออยู่กับคน

มนุษย์นี้สัตว์ทั้งหลายถือว่ามีอำนาจมาก สัตว์ทั้งหลายกลัวมาก มันจึงไม่ค่อยทะเล้ง เช่นอย่างอยู่ในป่านี้สัตว์เต็ม พวกประชาชนคนไม่ทำอะไรนี้เสือกก็ไม่มาทะเล้งคน มันหากแอบกินอยู่นั้น เพราะมันรู้ว่ามนุษย์นี้มีอำนาจมาก มันคงไม่ถือว่าเนื้อมนุษย์เป็นอาหาร

เขาไปภูววันวันที่ ๖ หรือใจ สิม ไปภูววันวันที่ ๖ เดือนที่แล้ว แล้ววันนี้ก็วันที่ ๖ ถ้าไปก็พอดีเดือน คือถ้าเราไปก็เป็นอาหารเสริมไป ปรกติไม่ต่ำกว่าสองคันรถ รถตู้ของเราทั้งสองคันใส่เต็มพอดี เป็นอาหารเสริม ส่วนอาหารที่เราให้ไปเป็นประจำเดือนนั้น

เรียกว่าพอ เราเผื่อไว้เรียบร้อย มีวัดต่าง ๆ ที่อยู่บนภูเขา หินดานชอกแซกต่าง ๆ แห่งละสององค์บ้าง สามองค์บ้าง เวลาท่านจำเป็นท่านก็มาติดต่อกับวัดภูวาท ทางวัดก็จัดให้ ๆ แล้วเราก็สั่งเสียไว้ด้วย บอกว่าให้ท่านไป เพราะเราไม่สามารถที่จะส่งได้ชอกแซกทางรถลำบากไปไม่ได้ เวลาท่านมีความจำเป็นท่านมาท่านก็เอาตาปะขาวมาบ้าง หรือมีโยมเขามาบ้าง เอาไป ๆ เณรไม่ค่อยมีแหละ อยู่ในป่าในเขาสวนมากไม่ค่อยมีเณร อย่างมากก็ตาปะขาว แล้วก็โยมบ้านแถวนั้นให้เขาพามาเอาอาหารจากวัดภูวาท

พระท่านอยู่ชอกแซกทุกแห่งไปนะ ท่านหากวานอยู่ชอกแซก อดอยากท่านไม่คำนึงคำนวนอะไรมากยิ่งกว่าธรรม ท่านมุ่งธรรม ความอดอยากขาดแคลนท่านไม่ถือเป็นอารมณ์มากยิ่งขึ้นกว่าการมุ่งหน้าต่อธรรม ๆ นั้นละผู้ที่ท่านได้ธรรมได้ธรรมมาสั่งสอนโลก ท่านได้มาด้วยความอึดคัดขัดสน จนตรอกจนมุมทางด้านวัตถุ แต่ธรรมท่านเปิดตลอด คือจนตรอกจนมุมทางด้านวัตถุอาหารการขบฉัน แต่เปิดโล่งทางด้านความ پاکเพียร ท่านอยู่อย่างนั้น

อาหารเป็นสิ่งสำคัญ ถ้าอาหารขาดแคลนธรรมเจริญ ๆ ถ้าอาหารมากขึ้น ๆ ธรรมอืดอาด เพราะฉะนั้นจึงต้องให้มุ่งต่อธรรม น้ำหนักของธรรมมีมากยิ่งขึ้นกว่าน้ำหนักของอาหารการกิน อันนี้ท่านไม่ถือเป็นอารมณ์ ท่านถือเอาเรื่องการปฏิบัติธรรมเป็นความ สะดวกสบายมากกว่าและเป็นประจำด้วย เป็นประจำ ๆ

ดูว่าเคยเล่าให้ฟังอยู่ ที่ว่าอีตาคนหนึ่งมาขอใส่บาตรเรา เป็นไง บิณฑบาตได้ อะไรบ้างไหม ไหนขอดูบาตร แกก็มาเปิดฝาบาตรเราดู ร้องก้ำกเลย โอ้ย ไม่มีอะไรเลย มีข้าวสองสามปั้น ข้าวสองสามปั้นก็มีครบคร้วที่เขามาจากบ้านใหญ่ เขาจะมาตั้งบ้านที่แถวนั้น มีจุดไหนเขาก็ตั้งลงเป็นกอง ๆ สีห่าครอบคร้วสีห่ากอง ไปบิณฑบาตได้แต่ข้าวเปล่า ๆ เขาใส่ให้แล้วก็มา เรายังไม่ลืม อย่างนั้นละที่จะไม่ลืม ไอ้ที่สมบุกสมบันมากต่อมาก แต่ไม่ติดในหัวใจมันก็ลืมเสีย อันนี้มันติดของมันเองก็จำได้เอง ไหนบิณฑบาตได้ อะไรบ้างไหม ไหนขอดูบาตร เปิดดูบาตรขึ้นร้องก้ำกเลย โอ้ย ไม่มีอะไร เอ้า สูตร เรา ขบชั้นจะตาย

ตำน้ำพริก แล้วก็เอาทัพพีไปตักเอาปลาสดิบในโหลมาใส่ครก มีพริกมีอะไรใส่ แล้วก็โขลกปู้ปบี้ ๆ เอา สูตร เราก็บขบชั้นดินะ ใส่ปิ้งปิ้ง ๆ เสร็จแล้วก็ใส่ห่อ เอาใบตองมาห่อ นิมนต์เรารอก่อน นิมนต์รอก่อนครับ เขารับทำเราก็รอ ก็เราไปองค์เดียว อันนั้นก็ไมไกลเท่าไรที่เราไป อยู่ถ้า ธรรมตาประมาณสัก ๕ กิโลไปบ้านใหญ่เขา ที่นี้เราไปแค่ ๓ กิโลก็ไปถึงที่เขาบ้านใหญ่ย้ายจากบ้านใหญ่มา ลงมาจากถ้ำก็ประมาณสัก ๓ กิโลกว่าประมาณนั้น แกก็ทำปู้ปบี้ ๆ ด้วยความสนใจ นิมนต์รอก่อนครับ แกก็รับแรงของแก เราก็ยืนอยู่

มันเป็นปาดังที่ว่ามันละ ช้างพอเป็นด่านผ่านไปได้ เราไปบิณฑบาต พอเสร็จแล้ว ก็เราเห็นทุกอย่างปลาร้าก็ปลาร้าดิบ เราไม่มีตาปะขาวไม่มีเณรไม่มีญาติโยมจะทำให้สึกได้ยังไงก็รู้อยู่ แต่เอาน้ำใจเขาไม่ใช่อะไรนะ รออยู่นั้น พอเสร็จแล้วเขาก็เอามาใส่บิ๊าะลงไป เฮ้อ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เราไม่ลืมนะ เขาดีใจเขา เขาได้ใส่บาตร เขาไม่ได้คำนึงเรื่องของธรรมวินัยเรา แต่เรามีวินัย อะไรผิดวินัยก็รู้อยู่ แต่พูดก็จะเสียน้ำใจเขา เราเอาน้ำใจ เขามีอะไรๆ ก็รับให้จะเป็นอะไรไป ใส่บาตรปุ๊บ เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เราไม่ลืมนะ

พอไปถึงถ้ำแล้วก็เอาห่อนั้นออกไปวางไว้ให้กระจอนกระแต อาหารข้าวเหลือบ้างอะไรบ้าง เหลือก็ไม่มากแหละ สี่ห้าครอบครัวเขาไปตั้งเป็นก๊กๆ เขาจะย้ายบ้านไปอยู่ที่นั่น เขาตั้งเป็นทับไว้ อันนี้ที่มันจำได้นะเอามาพูดอย่างนี้ พอไปถึงถ้ำแล้วก็เอาออกเราก็กินข้าวเปล่าๆ สำคัญที่ว่า เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย คือแก้ได้เอาห่อปลาร้าดิบใส่บาตรเรา ที่นี้แกไม่รู้ชิปลาร้าดิบกับพระวินัยขัดกัน มันฉันไม่ได้แต่เราไม่พูด เราเอาน้ำใจคน พอไปถึงก็เอาออกเสีย เราฉันแต่อย่างนั้นแหละ เสร็จแล้วก็เอาข้าวที่เศษเหลือไปวางไว้ตามก้อนหิน พวกกระจอนกระแตอยู่ตามแถวนั้นไม่อดนะ อาหารมีอะไรๆ เอาไปไว้ๆ พวกกระจอนกระแตมากิน กระจอนกระแตมีอยู่ทั่วไป

คือจิตไม่ได้อยู่กับอาหารการกิน มันอยู่กับธรรม จิตฟุ้งๆ อยู่กับธรรม แข็งแกร่งอันนี้อะไรช่างมัน พอเป็นไปวันหนึ่งๆ พอๆ อย่างนั้นแหละ ให้ท่านทั้งหลายจำเอา ผู้ท่านบำเพ็ญธรรมจริง ๆ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ได้บรรลุได้ธรรมมาสอนพวกเรามีหลวงปู่มั่นเป็นต้น นี่สมบุกสมบันมากที่สุด พ่อแม่ครูจารย์มั่นเป็นอันดับหนึ่งทีลำบากมาก แล้วบุกเบิกกรรมฐานเสียด้วย แต่ก่อนไม่มีกรรมฐาน ก็มีแต่ท่านกับหลวงเสาร์ ไปถูกเขาขับเขาไล่ เจ้าคณะคะณะอะไร คณะบ้านนั้นอะไรก็ 모르 เขาไม่เคยเห็น

ท่านเคยเล่าให้ฟัง ท่านเล่าธรรมดาเฉยๆ เวลาท่านพูดอย่างสบายๆ คือท่านพูดธรรมดาๆ แต่เราผู้ฟังนั้นชิมันฟังเอาจริงเอาจัง ท่านก็เล่าธรรมดาของท่านไป คือส่วนมากเขาไม่รู้ว่าพระรัตนตรัยไปท่านขบฉันยังไง ส่วนมากเขาเข้าใจว่า พระรัตนตรัยนี้จะฉันแต่ถั่วแตงา พวกเนื้อพวกปลาอาหารอะไรไม่ฉัน ฉันแต่ถั่วแตงา ที่นี้เขาไม่มีถั่วมีงาเขาก็เอาข้าวเปล่าๆ ใส่บาตรเรา เราก็กินแต่ข้าวเปล่าๆ ละไม่มีถั่วมีงาท่านพูดนะ ท่านเล่าไป เราฟังสลดสังเวชไปด้วยความทุกข์ทรมานของท่าน โอ๊ย ฉันทนี่เป็นเดือนๆ นู่นละท่านว่าฉัน ก็ไม่มีถั่วมีงา กรรมฐานนั้นฉันแต่ถั่วแตงา เขารู้ยิ่งกว่าเราท่านว่าฉัน เขาไม่มีถั่วมีงามีแต่ข้าวเปล่าๆ เขาก็ใส่ให้เสีย เราก็กินแต่ข้าวเปล่าๆ เป็นเดือนๆ ท่านว่านะ ที่เข้าไปอยู่ลึกๆ

ที่ไหนลำบากลำบากมากพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เข้าถึง ๆ หมด อย่างทางนาหมี นางูงเข้าไปลึก ๆ เป็นถ้ำเป็นอะไรท่านไปหมดเลย เวลาท่านไปนี่ท่านไปอยู่บนถ้ำ มันคงเป็นทางขึ้นมา ถ้าเป็นทางถ้ำจริง ๆ หน้าผาจริง ๆ มันก็ขึ้นไม่ได้เสีย มันก็คงขึ้นไปตามทางคนขึ้นมา เสือมันก็มา แต่ท่านพูดเป็นแง่สงสัยอยู่ คือตอนเช้าออกมาปิดกวาดเห็นรอยเสือ เสือโคร่งใหญ่มันมา เห็นแล้วก็ อ้าว นี่มันรอยเสือนะท่านว่า มันเข้ามาจุมุกมันกับมุงพอดีกันท่านว่า ท่านวัดดวงดูเรียบริ้อย รอยเท้าหน้ามันอยู่ตรงนี้ มันเหยียบบอย่างนี้ นี่แควเราอยู่นี้ เท้าหน้าอยู่นี้ จุมุกมันนี้กับมุงเรานี้พอดีกันเลยท่านว่า มันมาดมแล้วมันก็ออกไป

ตอนนั้นเราจะเป็นเวลาหนึ่งหรืออนกก็ไม่รู้ ท่านมีแง่สงสัยอยู่ ตอนนั้นจะเป็นเวลาเรานอนหรือเรานั่งก็ไม่รู้ ถ้านั่งท่านรู้ คงนอนนั่นแหละ เขามาคนเดียวเท่านั้นท่านว่างั้นไม่มาอีก ที่นี้รอยเสือนั้นเราไม่ให้ลบรอย เอรอยไว้นั้นละ หลอกเด็ก ไข่เด็กก็เป็นเด็กป่า เขาก็ไม่กลัวเสืออีกแหละ เขาไปเลี้ยงควายเลี้ยงอะไรตามหน้าถ้ำ บ้านเขาไม่มีก็หลัง ๓-๔ หลังคาเรือน เขามีควายเขาไปเลี้ยง แล้วตอนบ่าย ๆ เขาก็ขึ้นมา พอเขามาขึ้นมา นี่ท่านเล่าเองนะ พอเขามาขึ้นมาก็ชี้ นี่เห็นไหมรอยอะไร รอยเสือ ก็เขาเคยกับเสือมาแล้วเขาอยู่ป่าเสือว่าไง

นี่รอยอะไร รอยเสือ กลัวไหม เขาบอกว่ากลัว แต่แล้วเขามาอยู่ที่นี่ ไม่ทราบว่าเขากลัวอะไร แต่เขามาเรื่อยเขาขึ้นไปเรื่อย ก็เขาอยู่ป่าเสือ เรื่องสัตว์เสือนั้นก็เป็นสัตว์น่ากลัว แต่เขากลัวไปตามที่ว่าเฉย ๆ จะให้เขากลัวจริง ๆ เขาก็ไม่กลัว เขาก็ขึ้นไปเรื่อยท่านว่า เอรอยเสือให้ดูเขาก็ไม่สนใจ ขบขันดีนะ มันไปดมเฉย ๆ แล้วลง ไม่ขึ้นอีกนะท่านว่าไม่เคยขึ้นไปอีกเลย นี่ละพวกเสือนี่เขาถือว่ามนุษย์นี้เป็นเจ้าอำนาจ เขาไม่ถือว่ามนุษย์เป็นอาหารของเขา เขาถือว่ามนุษย์นี้เป็นผู้มีอำนาจน่ากลัว ถึงเวลาขึ้นไปดูนั่นเขาก็ไปเขาหลบหนี เขาไม่ถือเป็นอาหาร คือมนุษย์เรานี้เป็นสัตว์ที่มีอำนาจ สัตว์ทั้งหลายกลัว แม้แต่พวกเสือพวกอะไรนี่ก็กลัว เขาจึงไม่ถือมนุษย์นี้เป็นอาหาร เป็นสัตว์ที่น่ากลัวได้ระวัง

อย่างหลวงปู่มันนี่ โอ้ย สมบุกสมบันมากทีเดียว อย่างนั้นละท่านไปหาอรรถาธรรม ท่านหาท่านเดินตายมานะ เดินจงกรมนี้บางที่ อ้าว เสือมันนั่งแต่มันไม่ได้หมอบนะ ถ้าหมอบแล้วเหมือนแมว ถ้าหมอบแล้วมีท่าจะตะครุบจะเอาว่างั้นเถอะ ถ้านั่งแบบหมานั่งนี่นั่งธรรมดาท่านว่างั้น คือเวลาเดินจงกรมไปนี่เขานั่ง ซากี่ซาสั้น ๆ เอ้ มันมีลักษณะยังงี้มีแปลก ๆ แต่ก่อนไม่เห็นท่านว่า มีลักษณะแปลก ๆ มองไป ที่ไหนได้เสือโคร่งนั่งดูเรา เราเดินจงกรมมานี้ มันนั่งอยู่ที่นี่ ก็อย่างนั้นละเขาไม่ถือเป็นอาหาร แต่มันมีแปลกอันหนึ่ง มันจะเป็นสัตว์เทพบันดาลหรืออะไรก็ไม่ทราบท่านว่า มาทราบตอนที่เรา

เราคิด เห็นเขานั่งอยู่นั้นจะให้กลัวจริงๆ ก็ไม่กลัวแต่ชนลูกชู้ เดินไปเดินมาเขาก็อยู่เฉยๆ ครั้นนานเข้าก็คิด นี่จะไปหาอยู่หากินที่ไหนก็ไปซิ จะมานั่งเฝ้ากันหาอะไร เหนื่อยๆ ขึ้นเลย คำรามขึ้นเลย

แต่ก่อนไม่คิดก็ไม่เป็นท่าหน้าว่า พอคิดอย่างนั้นคำรามขึ้นเลย เลยพลิกความคิดเสียใหม่ โอ้ ถ้าไม่ไปจะรักษาอันตรายให้ก็ไม่เป็นไร ไม่ว่าจะอะไรละ เขาก็นิ่ง ที่นี้ก็เดินเขาก็อยู่อย่างนั้นละ จึงเป็นเหมือนว่าเทพบันดาล พอคิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นมาเขาคำรามเลย พอหยุดจากคิดแก้ความคิดเสียใหม่เขาก็อยู่เฉยๆ ธรรมดา เป็นอย่างนั้นนะ เขาไม่ถือว่ามีมนุษย์เราเป็นอาหาร ถึงจะเข้ามาอย่างนั้นเขาก็ไม่ถือว่ามีอาหาร

อิตาบัวนี้หาเงินเก่งนะ ไปที่ไหนมีแต่อิตาบัวละหาเงินเก่ง เรียกอิตาบัว เรียกอะไรก็จะเป็นอะไร ก็สมมุติเฉยๆ ไม่เห็นมีอะไร อย่าไปติดมันก็แล้วกัน ถ้าติดไม่ได้นะ ถ้าติดสูงติดต่ำไม่ได้ ถ้าไม่ติดเสียพูดได้หมด พูดแล้วเขาจะไปขี้ขยา ทำไมท่านพูดอย่างนั้นๆ ทางนั้นเฉยเลย หายเงียบแล้ว โอ้พวกนี้ยังเป็นบ้าขี้ขยาอีก อย่างนั้นนะ โลกแล้วมันไม่แล้วนะ ธรรมแล้วไปเลยไม่มีอะไร

(พระมณูญ หัวหน้าสำนักสงฆ์วัดป่าสักทอง อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี ทำหนังสือมาขออนุญาตสร้างสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ไว้ ณ สำนักสงฆ์วัดป่าสักทอง ในนามของหลวงพ่อสังวาลย์ เขมโก) เขาจะตั้งสถานีนี้นั้นหรือ (เขาขออนุญาตตั้งก่อน) ตั้งก็ตั้งไป สถานีเวลานี้มันก็มีสถานีสถานีแล้ว ที่ตั้งทั้งหมดมีก็สถานีสถานี (เขากราบเรียนหลวงตาตอนนั้น ๙๕ สถานีสถานี) นี่ก็จะ ๙๖ ไปแล้วนะ ทั่วประเทศไทยเวลานี้ สถานีวิทยุนี้ออกทั่วประเทศไทย ภาคใต้ที่จำได้ดูเหมือน ๑๓ สถานีสถานีหรือใจ (ภาคใต้ ๑๐ ครั้ง ประจบเขาเอามาเป็นภาคกลาง) ประจบก็มีแต่หักมาเป็นภาคกลางเสีย จากนั้นไปเป็นภาคใต้ดูว่า ๑๐ สถานีสถานี นี่ละธรรมะให้กระจายไปบ้างทางภาคใต้

ธรรมะที่เราแสดงออก ๙๕ สถานีสถานี แล้วธรรมะที่แสดงออกเหล่านี้จะหาในคัมภีร์ไม่ค่อยมี แต่หาในความจริงจากภาคปฏิบัตินั้นมี ว่าอย่างนั้นเลย พระพุทธเจ้า-พระสาวกทั้งหลายท่านเอาความจริงจากภาคปฏิบัติมาสอนโลก ที่นี้เวลาท่านล่วงลับไปแล้วพวกนี้ก็ไม่สามารถ ก็ต้องไปจดจารึกจากท่านที่แสดงไว้แล้วออกมาเป็นคัมภีร์ไบเบิล จึงมีคัมภีร์ พระวินัยปิฎก พระสุตตันตปิฎก พระอภิธรรมปิฎก นี่ออกจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าและปากของพระสาวกทั้งหลายทั้งนั้นออกมา แล้วก็จดจารึกออกมา จึงเป็นคัมภีร์สามพระไตรปิฎก

ปิฎกๆ แปลว่าภาษาชนะ ไตรแปลว่าสาม ภาษาสามสำหรับรับรองธรรม คือสุตตันตะ พระวินัย อภิธรรม ที่นี้ปิฎกก็คือภาษาชนะสำหรับรับ ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ ธรรมแท้ๆออกจากพระพุทธเจ้า ออกจากสาวกทั้งหลาย ออกจากหัวใจ จากนั้นแล้วผู้ไม่

สามารถที่จะรู้ธรรมเห็นธรรมขึ้นจากจิตใจ ก็ไปจดจารึกที่ท่านแสดงเอาไว้มาออกเป็น คัมภีร์ไบเบิล ให้พากันเข้าใจอย่างนี้ สังคายนาคั้งที่เท่าไรที่มาจดจารึก เราลืมเสีย สังคายนาคั้งที่เท่าไรได้จดจารึก แต่ก่อนสังคายนาด้วยปากเปล่า พูดกันธรรมดาๆ ครั้นต่อมาเห็นว่าจะไม่มีอะไรเหลือแล้ว เมื่อท่านผู้เชี่ยวชาญล่วงไปแล้วจึงให้จดจารึกไว้ เสีย

นี่ละสังคายนาคั้งนี้ละที่จดจารึกและเป็นคั้งที่เท่าไรนะเราลืม จำได้แต่ว่ามาจด จารึกทีหลัง แต่ก่อนพูดด้วยปาก สังคายนาร้อยกรองพระธรรมวินัย แปลออกแล้ว ธรรมดาๆ ครั้นต่อมาคิดว่าจะไม่มีเหลือแล้วผู้เชี่ยวชาญล่วงลับไปแล้ว เลยจดจารึก เอาไว้เสีย นี่ละที่จดจารึกนี้เป็นสังคายนาคั้งที่เท่าไรน้ำ แต่นี่ละที่ออกมาเป็นคัมภีร์ ธรรมแท้ท่านออกจากภาคปฏิบัติ ธรรมความจดจำออกจากปริยัติ คือไปจดจารึกออก จากภาคปฏิบัติมา แล้วก็มาเป็นคัมภีร์ไบเบิล ต้นตอจริง ๆ ออกมาจากภาคปฏิบัติของ พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย ออกจากใจล้วน ๆ เลย

นั่นละธรรมแท้่ออกจากใจ พอออกจากใจแล้วผู้ไม่สามารถก็ไปจดจารึกออกไป ไล่คัมภีร์ ผู้ท่านสามารถท่านก็ทรงไว้ ท่านล่วงลับไปแล้วก็หายไปเลย ๆ จึงต้องรีบจด จารึกเอาไว้เสียเวลาท่านยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้นคัมภีร์ต่างๆ จึงยังมีเหลืออยู่จากที่จด จารึกเอาไว้ ให้พากันเข้าใจ ธรรมภายในใจนี้ของง่ายเมื่อไร อะไรจะลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่า ธรรมภาคปฏิบัติที่เกิดขึ้นภายในใจ ท้องฟ้ามหาสมุทรยังแคบไป นั่น ความจดความจำ นี้เรียนไปเท่าไรๆ แม้แต่ในหนังสือเล่มเดียวอ่านไปตรงไหนก็เข้าใจตรงนั้นๆ ที่ไม่ได้ อ่านก็ไม่เข้าใจ นี่ภาคปริยัติ ภาคความจดจำ แต่ภาคปฏิบัตินี้กระจายออกหมดเลย นั่น มันต่างกัน

พระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลายท่านออกจากภาคปฏิบัติ เป็นสมบัติของท่าน โดยแท้ ออกๆ พวกเรานี้ออกมาจากความจำ จะว่าเป็นสมบัติก็พูดไม่ถูก สมบัติแท้ เกิดขึ้นจากตัวเองผู้ปฏิบัติ มันต่างกัน ทุกวันนี้ถ้ามีผู้ปฏิบัติ ธรรมะที่เกิดขึ้นจาก ภาคปฏิบัติจะมี ส่วนมากคือท่านผู้ปฏิบัติธรรม ธรรมจะเกิดขึ้นภายในจิตใจของท่านๆ เรื่อยๆ ไป ผู้ไม่ปฏิบัติไม่เกิด เรียนไปเท่าไรก็จำได้แต่ในคัมภีร์ไบเบิล แล้วสุดท้ายจะ ว่านอนแทะกระดาษก็ไม่ผิด ก็มันเรียนเฉยๆ ไม่สนใจปฏิบัติ ถ้าสนใจปฏิบัติก็เป็น ภาคปฏิบัติ ผลแห่งภาคปฏิบัติเกิดขึ้นมากก็เป็นสมบัติของท่าน

ความจำนี้ไม่ได้เป็นสมบัตินะ มันหลงลืมไปได้ง่าย ๆ แต่ภาคปฏิบัติเกิดขึ้นจาก ตัวเองนี่ฝังลึก ๆ ธรรมจึงอยู่ในใจพระพุทธเจ้าอยู่ในสาวกตลอดท่านนิพพาน และท่านผู้ ปฏิบัติทั้งหลายธรรมจะอยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ เวลาธรรมได้เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติเต็มเม็ด เต็มหน่วยแล้วหัวใจดวงนั้นมีแต่ธรรมล้วนๆ ไม่มีขอบเขต ท้องฟ้ามหาสมุทรมีขอบมี

เขต แต่ธรรมนี้ครอบคลุมหมดเลย ธรรมจากหัวใจ ใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจอันเดียวกัน แล้วครอบคลุมเลย ให้มันเป็นที่หัวใจก็รู้อเอง

ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นของเล่นเมื่อไร ก็เราไม่ปฏิบัตินี้ แล้วคอยไปตัดคะแนน ท่าน เพิ่มคะแนนให้ท่านเฉย ๆ ด้วยความตาบอดหูหนวกของเราซึ่งไม่เคยปฏิบัติ ท่านผู้ปฏิบัติท่านหัวเราะ ท่านสลดสังเวชนะ พุดซัด ๆ อย่างที่ประชาชนเขาเข้ามา ไม่ได้ตำหนิติเตียนเขาอะไร เขาก็เข้ามาตามนิสัยของเขานั้นละ ส่วนมากมักจะหยิ่ง ฆราวาสญาติโยมที่เข้ามาในวัดในเวลานี้มักจะหยิ่ง เหมือนหนึ่งว่าจะมาให้คะแนนวัด ตัดคะแนนวัด ให้คะแนนพระ ตัดคะแนนพระ อยู่ในตัวลึก ๆ นั้นแหละ มาดูวัดนี้เป็นยังไง วัดนั้นเป็นยังไง

นี่ตัวหยิ่ง ๆ มันเข้ามาในวัด ตัวมันโง่จะตายไป พระที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านเห็น มองดูดับมันหมด เข้าใจไหมล่ะ มันโง่จะตายไป นั่นดูให้มันซัด พุดให้มันซัด เสีย แล้วจอมโง่จะมาดูจอมปราชญ์เป็นอย่างไร มันเข้ากันได้ไหมล่ะ เราโง่แสนโง่ก็ ตามมาไม่เข้าท่าไล่ทันทีเลย เขียนไว้นั้นก็เขียนเห็นไหมนั้น ที่นี่เป็นวัด เป็นสถานที่ ภาวนาเพื่อความสงบใจ ถอดออกมาจากหัวใจ ไม่มีกิจจำเป็นไม่ควรมาเที่ยวพ่นพ้าน ถ้ามีกิจจำเป็นก็ทราบกันเอง มาเที่ยวพ่นพ่นหาอะไร ท่านผู้ทรงธรรมท่านทรงอยู่ ท่านปฏิบัติอยู่ ธรรมที่ท่านทรงอยู่นั้นเลิศเลอขนาดไหน กับเราอึ่งอ่าเป็นสัวมเป็นถานมา อวดธรรมได้หรือ นี่ชิมันนำหัวเราะ จอมโง่ไปให้คะแนนแก่จอมปราชญ์

(โรงพยาบาลภักดีชุมพลมาราบขอรอดสำหรับส่งผู้ป่วยอีกหนึ่งคน คนเก่าใช้มา ตั้งแต่ ๒๕๔๔ สภาพซำรุดมาก หลวงตาท่านให้พักไว้ก่อน) นี่เขาก็ขอยุ่เรื่อย ไปที่ไหน เขาก็ขอ เราก็มไม่มีทางสู้ เราก็มเอาของในรถเรานี้สู้เขา เขามาขอ มาขออะไร ก็เราเอามา ให้อยู่แล้วนี่นะ จะมาขออะไรอีก แล้วขอนั้นขอนี้ซึ่งไม่มีอยู่ในรถเรา ชูแล้วเขาไม่ฟังกับเรา ไอ้พวกนี้มันรู้นิสัยเรา ชูเขาแล้วอันหนึ่งมันหวานอยู่ภายใน ความเมตตาอันนั้นมัน หวานอยู่ภายใน ทางนี้ว่าง ๆ ขึ้นมาเขาก็ไม่สนใจ มันก็เหมือนพ่อแม่กับลูกนั้นละ ลูกกับ พ่อกับแม่เป็นอย่างนั้นละ อันนี้ก็แบบเดียวกัน ก็เราเอามาให้มาขออะไรอีก เต็มรถอยู่ นี้แล้ว ของเต็มรถมันไม่ใช่ของที่เรารขอ เขาว่า มาขออะไร ฟาตรรถเป็นคัน ๆ หมดท่า

(โยมมาถวายปัจจัยบูชาธรรมที่เทศน์เมื่อกี้ อะไรจะลึกซึ้งเท่าที่กับธรรมะที่เกิด จากการปฏิบัติ ซึ่งมีเท่าท้องฟ้ามหาสมุทร ดวงใจนั้นมีแต่ธรรมล้วน ๆ) ยอมรับ ที่ว่านี่ ยอมรับ ถ้าตั้งใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจเป็นอันเดียวกันแล้วท้องฟ้ามหาสมุทรแคบไป ครอบคลุมเลยธรรมพระพุทธเจ้า-พระสาวกท่าน เป็นตามนิสัยวาสนา พระสาวกผู้มี นิสัยวาสนากว้างขวางพุงนี้ก็ครอบโลกธาตุ ไม่ใช่ว่าอย่างเดียวกัน มันขึ้นอยู่กับนิสัย วาสนา เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นสมมุติอันหนึ่ง ๆ ความบริสุทธิ์นั้นเสมอกันหมด นตฺถิ เสยฺ

โยว ปาปิโย ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่หย่อนกว่ากัน อันนี้เสมอกันหมด แต่ตามนิสัยवासนากว้าง
แคบ หนาบาง ลึกตื้นต่างกัน ท่านผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเต็มภูมินิสัยवासนาของท่านจริงๆ
แล้ว ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วครอบโลกธาตุเลย อย่างพระสารีบุตร-โมคคัลลาน์
กระจายทั่ว เรายกเพียงสองพระองค์ ต่างกัน

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz